

[Stærmose.]

om Arbejderbeskyttelse, som maa føre en Udvidelse af Bestemmelserne i den alt for gamle, nuværende Hovedlov fra 1913 med sig.

En anden Lov, som ogsaa maa komme frem i den nuværende Samling, er Loven om Adgang til Præsteembeder. Den udløber i April 1946, og der maa vel derfor blive fremsat nyt Lovforslag. Det, der i denne Forbindelse navnlig vil interessere, er at se, hvordan man vil stille sig til Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Ordination og til Embeder som Præster i Folkekirken. Jeg for mit Vedkommende vil stille mig overordentlig positivt til Forslaget herom, og er rede til at gaa ind for Bestemmelser om, at Kvinder skal have Adgang til Ordination, og at Kvinder skal kunne beklæde Embeder som Præster i Folkekirken paa lige Fod med Mænd.

Med Hensyn til de grønlandske Spørgsmaal vil vi fra vor Side paapege Ønskeligheden af, at der bliver nedsat en Grønlands-kommission til Overvejelse af de spæde Tendenser i Retning af Selvstyre, som nu begynder at gøre sig gældende i den grønlandske Befolkning. Vi vil fra vor Side være meget aarvaagne i Retning af at undgaa en Del af den Mangel paa Forstaaelse, som tidligere har præget vort Forhold til det islandske Folk og til det færøske Folk. Endvidere maa denne Kommission overveje Betimeligheden af at give større Handlefrihed under Grønlands Styrelse paa Grønland eller eventuelt flytte Styrelsens Hovedsæde direkte derop.

Med Hensyn til Færøerne vil jeg gerne ganske kort sige, at enhver Forstaaelse af det færøske Spørgsmaal maa begynde med, at vi fra dansk Side uden noget Forbehold erkender, at Færingerne er et Folk, og at Færøfolket er en Nation med alle de Kendetegn, som skal til for at kunne være en Nation i dette Ords folkelige Forstand. Der er en fælles, bevidst Tradition, en særpræget Historie, en Kulturoverlevering, som giver dette Folk fælles Minder, og som ogsaa maa føre til, at dette Folk i højere og højere Grad afklarer sig sit fælles Maal. Jeg tror ikke, der er Mulighed for nogen Forstaaelse af det færøsk-danske Spørgsmaal, hvis man ikke begynder med denne grundlæggende Erkendelse.

Om de rent praktiske Retningslinier for en Ordning af Forholdet mellem Færøerne og Danmark i Fremtiden vil jeg som en ganske enkelt Ting fremføre, at det vil gavne denne Ordning, ogsaa ud i alle de

praktiske Enkeltheder, hvis vi allerede nu og meget hurtigt anerkender Færingernes Flag som et Mærke for det færøske Folk. Det kan gøres, uden at der derved præjudiceres noget som helst med Hensyn til den fremtidige statsretlige Ordning. Hvis vi paa Forhaand kan finde frem til en særskilt Løsning af Flagspørgsmaalet, en Løsning, saadan som de 95 pCt. af Færøfolket ønsker det — for det er givet, at hvis dette Spørgsmaal bliver skilt ud til en Afstemning for sig, vil Resultatet blive noget i den Retning —, saa vil vi have banet Vejen for en Forstaaelse og for nogle Løsninger, som vilde blive overordentlig værdige for os og overordentlig gavnlige for det færøske Folk.

Jeg skal slutte med nogle Betragtninger over det sydslesvigske Spørgsmaal. Jeg kan ikke komme ind paa mange Enkeltheder til Begrundelse af det Synspunkt, som jeg maa føre frem; Spørgsmaalene er for ømfindtlige til, at vi kan gaa ind paa de mange Enkeltheder. Men det ligger saadan med det sydslevigske Spørgsmaal, saa vidt vi magter at se det, at det, der kræves nu, det er, at der bliver handlet ud fra en langt klarere Forudseenhed end den, der hidtil har præget vor Regering i det Spørgsmaal. Og hvis man paa forudseende Maade skal varetage den danske Stats Interesser i denne Sag, saa bliver det efter vor Mening nødvendigt, at man stiler efter, at den danske Stat faar et direkte Ansvar for Forholdenes Udvikling i Sydslesvig. Vi kan ikke varetage vore danske Interesser som Ansøgere hos de nuværende Besættelsesmyndigheder, og det vil blive klarere for os — lad mig vove saa megen Profeti! —, at Tilstanden er saadan, hen paa Foraaret, end det er i Dag. Det vil være nødvendigt, at vi skaffer os Medindflydelse paa det sydslesvigske Spørgsmaal, ikke ved at gaa til de nuværende Besættelsesmyndigheder, men ved, at vi søger at faa et direkte Medansvar for Tilstandene dernede.

Spørgsmaalet vil komme op, naar vi skal føre Forhandlinger fra dansk Side med Hensyn til, hvor den fuldt udrustede Division af den danske Hær, som skal deltage i Besættelsen af Tyskland, skal anbringes. Ved denne Anbringelse bliver den danske Stat ogsaa Besættelsesmyndighed, og det er da ganske klart, at den danske Stats Interesse maa være at faa denne Besættelsesmyndighed i Sydslesvig. Vi maa tage et Medansvar ogsaa for Flygtningeforsorgen, og det er vor Overbevisning, at kun ved at have dette klare Medansvar for Flygtningeforsorgen i Sydslesvig, kan vi fra